

Sygn. akt I CZ 8/17

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko S. S.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 stycznia 2017 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w R.

z dnia 28 listopada 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. postanowieniem z dnia 28 listopada 2016 r. odrzucił skargę kasacyjną powoda M. S. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 13 września 2016 r. w przedmiocie opróżnienia lokalu, jako niedopuszczalną.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący zarzucił naruszenie art. 398² § 1 w zw. z art., 398⁶ § 2 k.p.c. w wyniku błędnego przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że sprawa o eksmisję w zakresie dotyczącym uprawnienia do lokalu socjalnego ma charakter majątkowy i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Uzależnienie dopuszczalności skargi kasacyjnej od wartości przedmiotu zaskarżania dotyczy spraw majątkowych, to jest takich które mają wartość przedmiotu sporu, a co zatem idzie wartość przedmiotu zaskarżenia. Ogólnie można stwierdzić, że sprawą majątkową jest sprawa, w której rozpoznawane żądanie zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron. Tak rozumianemu pojęciu sprawy majątkowej odpowiada sprawa, w której rozpoznawane jest żądanie orzeczenia opróżnienia lokalu mieszkalnego.

W sprawie podstawą uznania przez Sąd Okręgowy skargi kasacyjnej pozwanego za niedopuszczalną była ocena, że w sprawie o eksmisję dopuszczalność skargi kasacyjnej dotyczącej uprawnienia do lokalu socjalnego nie może być oceniana inaczej niż dopuszczalność skargi kasacyjnej od orzeczenia dotyczącego eksmisji, gdyż w tej części jest to również sprawa o charakterze majątkowym. Zażalenie kwestionujące tę ocenę jest nieuzasadnione, choć - jak podniósł skarżący - w judykaturze prezentowane było także odmienne stanowisko (Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 stycznia 2004 r., II CZ 134/03, niepubl., stwierdził, że sprawa o prawo do lokalu socjalnego nie jest sprawą majątkową). Pogląd ten należy jednak uznać za odosobniony. W późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego uznano go za nietrafny (por. postanowienia Sądu Najwyższego:

z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 190/04, LEX nr 1503139, z dnia 9 marca 2007 r., V CZ 7/07, LEX nr 970120, z dnia 2 lutego 2007 r., IV CZ 8/07, LEX nr 1074465 oraz 8 stycznia 2009 r., I CZ 112/08, LEX nr 523628). Powołana w ich uzasadnieniach argumentacja przemawia za zasadnością stanowiska przyjętego w zaskarżonym postanowieniu.

Orzeczenie o uprawnieniu do lokalu socjalnego nie tworzy prawa do konkretnego lokalu, a jedynie stwarza po stronie uprawnionego do jego otrzymania roszczenie o zobowiązanie gminy do zawarcia umowy najmu konkretnego lokalu socjalnego. Sprawa, w której skarżący kwestionuje w skardze kasacyjnej ustalenie lub nieustalenie uprawnienia do lokalu socjalnego jest więc sprawą o eksmisję, w której dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Dlatego też zażalenie, jako pozbawione uzasadnionych podstaw podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

jw

l.n